

Kényelmes doboz

*Egy csipkemedár
a kisfiam szeme láttára
csapódik
az ablaküvegnek,
majd zuhan a terasz
hideg betonpadlójára.*

*Senki más nem hallja
a tompa koppanást,
csak ő.*

*Az életben
hányszor lehetünk
tanúi a halálnak?*

*Dobozt kér.
Kibéleli.
Legyen kényelmes
a puha testnek,
ami alig fér
tenyerében.*

*A pihés fej erőtlenül
gördül oldalról oldalra,
szemei fénylő
fekete magok.*

*Azt akarja,
segítsek,
csodát akar.
Bármit mondok,
örök marad.
Nem úgy a réteges égbolt,
a tölgyfák gyémántos levelei.*

*Sötétebb napok,
de én megtanultam
az ilyent is dicsérni.*

*A naptár már csomagolja
az időt az új évszakig.
Öltözzünk és öltöztetünk,
sírunk és siratunk,
eltemetjük halottainkat.*

*Ő ezt még nem tudja,
tehát betakargatjuk a madarat,
meséliünk bámulatos reptéről,
elképzeliük csodásan daloló csőrét.
Ő választja a dalt,
és dúdoljuk
újra meg újra.*

A tanító madarak

*szeretnénk azt hinni, hogy az önsanyargatásnak
volt valami értelme. a véget nem érő hideg
éjszakáknak, amikor csak azért szálltunk le minden
megállónál a munkásjáratról, hogy átmelegedjen
a test. azt akarjuk, szükségünk van azt hinniünk,
hogy mindez hősies, felnőttes és a szerelemről
szól. hinniünk kellett abban, hogy a februári
hajnalok bársonyosabbá teszik a júniusi napot,
de a dolgok nem így működnek, ugye tudjuk?
megtanulhatnánk, amit a madarak eleve tudnak:
bőségben szeretni a fészket, de rögvést elhagyni,
amint nem jut már a szeretet magvaiból.*